

הברית? עם מי באת שם במגע? האם הכרת שם יהודים?"
 (התשובה: כן. רב יהודי ידוע אף בא לבקרה לאחר-מכן ברמאללה).
 "האם מסרת ידיעות לגוף ערבי בארצות הברית?"
 (התשובה: היא מוסרת כתבות עיתונאיות על הנעשה בגדה לתחנת-שידור ערבית בסאן-פראנציסקו, שנקראה בעבר קול פלסטין, ולעת קול הערבים. זוהי תחנה של פולקלור, תרבות וחדשות, בדומה לתחנה העיברית בניו-יורק).
 "איך את מתקשרת עם התחנה הזאת?"
 (התשובה: הם מתקשרים בטלפון, כימעט בכל יום. "אתם בוודאי מאזינים לשיחות ושומעים כל מילה").
 "מהם יחסייך עם סוכנות-הידיעות ה- צרפתית?"

(התשובה: היא היתה מוסרת ידיעות לסוכנות זו, אולם באחרונה קרה שהסוכנות הפיצה בעולם ידיעה מאת אחד תופיק חורי, כתב ידיעות אחרונות בגדה, ערבי נוצרי, שבה נאמר כי המוסלמים בגדה זוממים להתנכל לנוצרים וערכו פוגרום ב"רובע הנוצרי" בשכם. רמונדה, שגם היא נוצריה, ראתה בכך הסתה אנטי-פלסטינית וניסיון להעתיק את מלחמת-האזרחים הלבנונית לגדה. היא פירסמה בעיתונות הערבית בגדה מודעה, שבה הסתייגה פומבית מן הידיעה והתפטרה מן הסוכנות. הסוכנות הצרפתית אף היא הכחישה את הידיעה. לאחר-מכן נפתחו שוב מגעים בין רמונדה והסוכנות. על רקע זה היו חילופי-דברים חריפים בינה ובין אותו חורי, שזעק לעומתה: "אתם הנוצרים פוחדים מפני המוסלמים").
 בדעתה של רמונדה עלה חשד: אולי מעוניינים השילטונות הישראליים בפעיר לוחו זו של חורי, ומשום כך הם מבקשים לסלק אותה מדרכו?

להישאר מאחרי דלתות הבית"

זם עיקר החקירה נסב סביב נקודה אחרת: מה הקשרים שבין

העיתונאית הלוחמת מרמאללה הוכנסה למעצר-בית נמורה בכנוב

מ' י שרובזה הבקר בימים אלה אצל רמונדה ("ריימונד") אל-טאויל בביתה היפה ברמאללה, אינו צריך לטלפן אליה מראש כדי לוודא שהיא נמצאת בבית. גם אין הוא יכול לטלפן. ביום החמישי שעבר, כאשר הומין המושל

הצבאי את רמונדה אליו, והודיע לה רישמית שנגזר עליה מאסר-בית "עד ל- הודעה חדשה", חדל הטלפון שבביתה לפעול. מאז התעורר לחיים רק פעם אחת: כאשר ביקש המושל לשאול לשלומה, ולוודא שאינה חסרה דבר.
 בפתח ביתה של רמונדה ניצב שוטר ערבי, הרושם את שמותיהם של כל הבאים לבקרה. בתוך הבית יושבת רמונדה הפעלתית באפס-מעשה, כשהיא מגלגלת יחד עם אורחיה, הבאים מכל רחבי הארץ, שאלה אחת ויחידה: מדוע עשו זאת השילטונות?

מה זה שין-בית?"

הרמז הראשון על צרות שיבואו ניתן לאשת-הבנקאי לפני שבועיים, כאשר נמסר לה ש"מישהו ממשרד-החוץ" עומד לבוא מירושלים כדי לדבר עימה. האיש, שקיבל את פניה בחדר נפרד בבניין הממשל, בנוכחות חיילת שתקנית, דיבר ערבית רהוטה והציג את עצמו כנציג שירות-הביטחון-הכללי.
 "את יודעת מה זה שין-בית?" שאל. "כל אדם בארץ יודע מה זה שין-בית". שאלותיו היו יסודיות וסבלניות, והקיפו את כל תחומי פעילותה של העיתונאית ברת-הפעלים. שנודעה בעבר בכינוי "הנמרה משכם" (העולם הזה 1881) ביגלל פעילותה הרבגנית.
 "האם היתת לפני שנתיים בארצות-

כאשר ביקרו כתבי העולם הזה אצל רמונדה, רשט הדקיף הערבי בכניסה את שמם, ותוך זה הגיעה נידת, שתפסה את מקומה מול הבית היפה. שבו גרה מישפחת אל-טאויל.

יידח לפני הבית

שוטר ערבי מופקד על בית טאויל, כדי לרשום את שמות המבקרים ולהרתיעם, אף שלא נאסר על רמונדה אל-טאויל לקבל אורחים.

רמונדה לבין עיתונים ישראליים ביכלל, והעולם הזה בפרט?
 (התשובה: העולם הזה נעזר בה לא פעם. היא מסרה לשבועון ידיעות על הנעשה בגדה, וליוותה את אנשי העולם הזה בחקירות שונות בגדה).
 מי מאנשי העולם הזה בא במגע איתך?" (לרוב, אורי אבנרי או מרסל זוהר).
 היה ברור, כי פעילותה זו של רמונדה אל-טאויל עומדת למישהו כעצם בגורו. עם התלקחות המאורעות בגדה כתבה רמונדה בהעולם הזה מאמר חתום בשמה (2013), שבו תיארה את השתלשלות האירועים ואת ריגשות האוכלוסיה. היא מילאה תפקיד חשוב בחקירות העולם הזה על מיקרי-המוות שאירעו במהלך ההפרגנות. פירטי הריגתה של הנערה לינה אל-נבולסי בשכם והכאתו עד מוות של אחמד דייב שייך מחלול בסלפית לא היו